

VARYASYON KALEMLER

E-DERGİSİ

Kurucu Başkan

MURAT ENGİN DENİZ

Ve Yönetim Kurulu Üyeleri

AYLİN ALTIN

MİHRAP ALTINTAŞ

AYŞE BEDEVİ

MUCİZE FATMA İNAN

EKİM, KASIM, ARALIK SAYISI
2025 | SAYI NO. 7

HAKKIMIZDA

Varyasyon Podcast, edebiyatın ve düşüncenin özgürce aktığı bir mecra olarak 24 Mart 2024 tarihinde yazar Murat Engin Deniz tarafından kuruldu.

İlk olarak Spotify Kitaplar Podcasti kapsamında Varyasyon Podcast adıyla yayın hayatına başlayan bu platform, yazar ve şairlere destek olmayı, onların sesini daha geniş kitlelere ulaştırmayı amaçlamaktadır.

MURAT ENGİN DENİZ

Bisiklet Tekerinde Sonbahar Yolculuğu

Sonbaharın serin rüzgârı, yol kenarındaki kavakların yapraklarını birer birer yere indiriyordu. Bisikletin tekeri bu sarı ve kırmızı yaprakların üzerinden geçerken hışırtılar, yolun sessizliğine karışıyordu. Asfaltın üzerinde ince bir sis, sabahın erken saatlerinde henüz dağılmamıştı. Pedallara basıldıkça gövdenin içindeki ağırlık azalıyor gibi görünse de kalbin derinlerinde başka bir yük taşınyordu.

Bir zamanlar aynı yolları beraber pedallayan iki gölge vardı. Kimi zaman kıyıda mola verilir, düşen yapraklar avuç içinde saklanırdı.

Şimdi ise geriye sadece tek bir gölgenin uzunluğu kalmıştı, arkasından uzayan ince bir çizgi gibi. Ayrılığın bıraktığı boşluk, rüzgârın uğultusunda daha da belirginleşiyor, yolun her kıvrımında hatıralar yeniden canlanıyordu.

Pedallar döndükçe zihinde sessiz bir soru yankılanıyordu: “Neden yarım kaldı?” Ne bir kaza, ne bir yol kapanışı, sadece iki kalbin aynı anda ilerlemeyi bırakışydı ayrılığın sebebi. Oysa yolun dili başka şeyler söylüyordu; “Devam et, düşsen de kalk, çünkü yol her zaman seni bekler.”

Yamaçtan aşağı süzülürken, sararmış yaprakların fırtına gibi savrulduğu bir an oldu.

Sanki mevsim de ayrılığı anımsatıyor, yapraklarla beraber kalbin parçalarını da yere bırakıyordu. Yol kenarındaki çınar ağacının altında kısa bir mola verildi. Bir termos çayın buharı, soğuyan havada yüzü ısıtsa da, boş karşı koltuğun sessizliği içi daha da üşütüyordu. Yol yeniden çağırdı. Pedallara yeniden basıldığında, ayrılığın bıraktığı iz, asfaltın üzerindeki çatlaklar gibi sürüyordu. Ama yine de tekerlek dönüyordu, dönmek zorundaydı. Çünkü yolculuk, hatıralar ve ayrılıklar üzerine kurulu olsa da, ilerlemekten başka şansı yoktu. Sonbaharın kokusu, ayrılığın acısını hafifçe örterken, bisikletin tekeri yeni bir sayfaya doğru dönmeye devam etti.

Bisiklet Tekerinde Sonbahar

Bisiklet tekerinde sonbahar yolculuğumuzda,

Gözlerimde senin gözlerin kaldı.

Sürdüğümüz yollarda izlerin kaldı,

Seni düşününce Seni düşledim sabah olmadan.

Rüzgâr yaprakları savurdu önümde,

Her dönüşte senin adını fısıldadı.

Pedallar ağırlaştı sensizliğin yüküyle,

Ama yol bitmedi, hatıralar tükenmedi.

Sisli ufukta gölgen belirdi,

Çınar altındaki kahkahaların iziyle.

Bir termos çay, boş bir koltuk,

Yanı başımda olmayan sıcaklığıyla.

Her kavşakta sana dönen bakışlarım,

Her yokuşta içimde büyüyen boşluk.

Ayrılık, sararmış yaprak gibi kırılgan,

Ama düşse de kalbimde kalıcı bir yara.

Bisiklet döndü, yol aktı, zaman ilerledi sensizlikte.

Ben yine seni taşıdım göğsümde, kalbimde, yüreğimde.

Sonbahar bitse de, bitmez sana olan sevdam.

Tekerimde senin izlerin hiç silinmez göğsümdeki yara gibi.

PAKİZE ÖZCAN

Kelimeler veya Sözcükler

Ah sözcükler ah!

Sözcükler sığınağım,

Sığınak oldu sözcükler.

Bir dar mahzenden çıkmış,

Havayı öperek uyandırmışsa

Uyanır zihnimde.

Onlar mustarip,

Onlar müsamahakar,

Onurluydu onlar,

Cümlelere dökülse de dökülmese de

Onlar çekinceli.

Benimse süngüm düşer.

Zor anlar, onlar sarar.

Soğuk akşamların yorgun battaniyesi,

Delirtir soğuk duvarların çivisi

Anlamsızca sert ve pürüzlü

Olmasa iyiydi.

Akıldan kalbe

Kalpten bir yol var gibi.

Yükü sırtlar,

Gideceğim yere atar.

Bazen dolar sayfalarda

Bazen de gitmez bir satır daha.

Onlar senden çok ağlar kağıda,

Harfleri göz yaşlarıyla dağıtmaktan korkar.

Sacı başına karışır

Senin hislerine karşın.

Titrek vücuduyla sağa sola çarpar,

Harfleri okunmaktan çıkar.

Galeyana geliverirse

Sana bağlar

Sana koşar koşar.

Nokta kaçır,

O kovalar.

Elveda demez,

Veda edemez,

Üzgün virgüle

Tebessümle el sallar...

DİLAVER KORKMAZ

Kıyamet

**Sırtından çıkarırken
İsyankar bir ozan
Zamanın sırlı paltosunu
Cebinde reyhan kokan sazı
Yaşıyor taklidi yapan
Genç bir ceset
Gülerek eşlik ediyor
Mekansız türküsüne
Kimse duymazken
Kör şamanın haykırışını
Uykunun bıçağı sildi gerçeği
Kanla karışık bir yağmur
Sular kan kırmızı ağaçları
Zaman değilmiş tek hırsız
Hayat bir çamaşır ipi
Mandalla tutturulmuş anılar
Eşi kayıp bir çorap teki
Yakası aşınmış mavi gömlek
Yıldızlara uzanır sivri topuklar
Ve önler kıyametin kopmasını
Bir sütyen kopyası.**

EVİN KALÇIK

Düşünsel Yazı

Hayatın telaşı içinde çoğu zaman küçük ayrıntıları görmezden geliyoruz. Oysa bazen bir çocuğun gülümsemesi, pencereden giren temiz bir sabah havası ya da kahvenin kokusu bile bütün günün yükünü hafifletebilir. Mutluluğu hep büyük başarılarda, çok uzak hayallerde arıyoruz. Oysa belki de mutluluk, yanımızdaki insana içten bir “iyi ki varsın” demekte saklı. Kendi hayatımıza dönüp baktığımızda, aslında hatırladığımız şey başarılarımız değil, hissettiklerimiz oluyor. İşte bu yüzden, küçük anların değerini bilmek belki de yaşamın en büyük sırrıdır.

EMİNE ÜLGER BÜLBÜL

Hayat ve Düş

**Daldım yine hülyalara,
Seninle olacaktık buralarda.
Ağaçların koynunda, yemyeşil doğada,
Huzur dolu, masalsı bir rüyada.
Rengârenk çiçekler açmış etrafta,
Çimenler serilmiş kadife bir yatakta.
Kuşların sesi cıvıldıyor semada,
Hafif, tatlı bir rüzgâr esiyor yanağımda.
Ağaçların gölgesinde dalıyorum düşlere,
Güneş ışıkları dokunuyor gönlüme.
Aldım kalemi, titreyen elimle,
Yazdım seni hece hece.
Kalemi kiskandım ansızın,
Seni kâğıda sakladı diye.
Mısra mısra, cümle cümle,
Bir şiir oldun yeniden bana hediye.
Ve anladım o an,
Hayat dediğimiz şey, düşlerle sarmaş dolaş;
Sen varsın içimde,
Ben varım sende —
Ve şiir, ikimizin gizli yuvası...**

KADİR VERAL

Sonbaharı Karşılarken

Yazın sıcak nefesi yavaşça çekilirken, doğa sihirli bir değişime hazırlanıyor. Ağaçların yaprakları usulca sararmaya, kızarmaya başladı bile. Havanın nemli ve sıcak kokusu, yerini toprağın ve yağmurun ferahlatıcı kokusuna bırakacak. Sabahları pencerelerden giren serin rüzgâr, sonbaharın geldiğini fısıldıyor. İşte tam da bu anlar bana, içimizde bir dönüşümün başladığını hissettirmekte...

Sonbaharı karşılamak, sadece mevsimin değiştiğini kabul etmek değildir. Aynı zamanda kendi içimize dönmek ve hayatımızdaki yavaşlamayı kabullenmektir. Bu mevsim, doğanın bize sunduğu bir mola gibidir. Koşuşturmalarla geçen yaz günlerinin ardından, uzun yürüyüşlere çıkmanın, sıcak bir kahve eşliğinde kitap okumanın ya da sadece camdan dışarıyı seyretmenin keyfini çıkarabiliriz. Her dökülen yaprak, yaşamın bir döngüden ibaret olduğunu ve değişimin kaçınılmaz olduğunu hatırlatıyor...

Bu dönem, eskiyi bırakıp yeniyi kucaklamak için de harika bir fırsat. Tıpkı ağaçların kurumuş yapraklarından kurtulması gibi, biz de üzerimizdeki yüklerden sıyrılıp taze başlangıçlara yol açabiliriz.

**Sonbaharın bu dingin ve dönüştürücü ruhu,
bizi içsel bir huzura davet ediyor.**

**Sonbaharı karşılarken, her anın tadını
çıkarmalı, doğanın sunduğu bu büyümlü
manzaraya tanıklık etmeliyiz. Çünkü bu
mevsim, sadece bir geçiş dönemi değil, aynı
zamanda hem doğada hem de ruhumuzda
yeni bir başlangıcın habercisidir.**

MELİKE YAZAR

**Sevda türküleri çalınır memlekette
Burnunda özlem tüter, kalbinde
hasretle**

**Sığdıramazsın bedenini
Dünya denen gurbette
Kafana sıkıp çekip gitsen de
Adı garip olur, dindiremez hüznün de
acı da birlikte
İçimde var bir makine
Tarar herkesi sağa sola**

İREM GÜNERKAN

Var

**Ayrılık diye bir şey var;
Ama biz yokmuş gibi yaşayalım.
Ölüm diye bir şey var;
Ama biz yokmuş gibi yaşayalım.
Bu zalim, vicdansız dünyada;
Aşk, sevgi diye bir şey yok.
Ama biz varmış gibi yaşıyoruz.**

BATUHAN KOLBURAN

Zararın Otuzuncu Yılı

**Bazı hassas konular, seferilikten çıktı aklımda
otuz yıldır dahil olamıyorum yaşamaya
taşeron bir çalışan gibi
mesai bitişini bekliyor ruhum.**

**Kalbe hadsiz sualler
sevilmek emanet duruyor üzerimde
hayra yoruyorum
yalnızlık Allah'a mahsus diyorum
bu yalnızlığın vebalinden korkuyorum.
Sevmeye niyet ediyorum dünyayı
kalbimin tam ortasında başlıyor sağanak
alıp götürüyor dünyayı
ben niyet diyorum
kalbim mahcup,
ama temiz.**

**Zararın otuzuncu yılındayım
dönemiyorum
elememğim çok
otuz yıldır düzenli aralıklarla
ahiret yamaları dikiyorum kalbime
Bu dünya imtihan
göğsümde otuz yıl eksik ders notları
ve
göğsüm
kalp kriziyle karşılıyor hayır dualarını.**

HASAN ASIM ÜÇER

Hasret

Bir yolcu vapuruydu giden
Yıl belki yetmiş belki seksen
Mevsim kış hava hazan
Üşümüş pamuktan elleri
Bir kadın umutsuz soluyan
Gözlerimi deniz, yoksa
Deniz mi ağlayan ?
Rüzgar fularına dolandı
Titredi üşüdü narin teni
Bağırdı adama umarsızca
Burada bekleyeceğim seni
Adam da bir şeyler söyledi ya
Yüzü karanlık kararsızca
Duyamadı kadın ya rüzgardan
Yada küçük kulaklarını okşayan
Kumral saçlarından.
Uzun parmaklı elleri titreyerek
Sallandı havada bir müddet
Neden sonra üşüyerek
Bir de taze özlemi iç çekerek
Göğsünde kavuşturdu kollarını
Tadı tuzu kalmamış bir halde
Koynundaki yalnızlığı kollayarak
Boynundan aldı çekti fularını
Adamdan son kalanı koklayarak
Çırpındı küçük bir balık misali
Çaresiz korkulu ağlayarak
Süzüldükçe dudağından

**Gözyaşı kadına aldırmadan
Yaktı dilini hasret koyu vicdansız
Adam kayboldu elini kaldırmadan
Baktı ardından sureti koyu
Vakti yarından az gidişi ansız
Çekildi kanı çekildi eti suyu
Kadın küçüldü eridi yok oldu
Karanlık rengini serdi kayboldu
Adam dişlerini sıkarak
Ve gözünde yaşı tutamayarak
Boğuldu sanki ağlayarak
Deniz kabardı kadının üzerine
Deniz dağladı adamı tuz yerine
Hançer saplandı otuz yerine
Kollarını açtı gerine gerine
Gömseler yeri ydi adamı en derine
Mırıldandı dudakları bir nakarat
Sevmeyi kim bıraktı ki rahat
Ayrılık arada sinsi yılan
Kumral saçların kar dolsa
Kumlar yoluma yar olsa
Yine sana geleceğim mutlaka.**

BİRSEN EKER

Sazın ve Sözün Yolculuğu

“Her ezgide bir hikâye, her hikâyede bir hayat saklı...”

Gün gelir şiir yazılır, şarkıya dönüşür. Bir ağıt yakılır, türkünün diliyle dilden dile yayılır. Hikâyeler öykülere karışır, söylenen söz kırk kere tekrarlandığında hayata dokunan bir gerçeğe dönüşür. Biliyor muydunuz, nice türkümüzün ardında gözyaşı, nice şarkımızın ardında gizli bir sevinç vardır.

Dede Korkut’un destanlarından süzülüp gelen ezgiler, Karacaoğlan’ın dilden dile aktarılan dizeleri, Neşet Ertaş’ın sazında can bulan gurbet ve sevda, hep bu hakikatin izleridir. Onun Zahidem türküsünde geçen o içten, titrek sözler; aşkı, bekleyişi ve sabrı bir arada taşır. Zahide’ye seslenen her dize, köy yollarında rüzgârla savrulan yaprak gibi kalpleri titretir, gecenin sessizliğinde yankılanır. Her mısra, çay demlenirken pencereden süzülen güneş gibi hafif ve sıcak bir hüznü bırakır insana.

Geçmişten bugüne, türküler yalnızca söylenmedi; aynı zamanda yaşandı.

“Mihriban” dendiğinde kaybedilen bir sevgiliyi hatırlarız.

**“Çanakkale Türküsü” dendiğinde
cephelerdeki yiğitlerin göğüslerindeki
cesareti hissederiz. Neşet Ertaş’ın
Zahidem’i dendiğinde ise, köy
meydanlarında yankılanan sazın tınısı ve
akşamın hafif serinliği eşliğinde, bekleyişin
ve sabrın anlamını bir kez daha anlarız.
Sezen Aksu’nun dediği gibi: “Kalpten kalbe
bir yol vardır, görünmez.” (Söz: Sezen
Aksu) İşte türküler o görünmez yolu kurar,
insanı insana, yüzyılları birbirine bağlar.
Bir ninniyle çocuk uyur, bir türküyle hasret
giderilir, bir şarkıyla umut yeşerir. Her biri,
insan ruhunun kırılğanlığını ve direncini
aynı anda taşır. Belki de bu yüzden
dinlediğimiz her ezgi, aslında bizim
hikâyemizdir. Zahidem’in sessiz fısıltısı
bugün hâlâ kulaklarımızda, geçmişin ve
bugünümüzün arasında köprü kurar.
Ve bazen anlarız ki, kelimelerle kurulan
köprüler, en sessiz anlarımızda bile
yüreğimizi aydınlatır; bir türkü gibi hafif,
bir şiir gibi derin...
Hayat, duyduğumuz her ezgide biraz daha
bizim olur.**

YALÇIN SEVİM

Merhaba,

**Ben Yalçın Sevim. Türk Dili ve
Edebiyatı Öğretmeni, Araştırmacı,
Şair ve Yazarım. Şiir yarışmalarında
ödül almış, birçok antoloji
kitaplarında ve edebiyat projelerinde
yer aldım. Ödüllerim ile son
zamanlarda adından sıkça söz ettiren
ve tanınan bir yazar oldum.**

Abdolvahap Uncu kimdir?

Tarihi dokusuyla hayran bırakan Mardin'in taş yapıli evlerinden birinde, bir bahar günü tarihler 25 Mayıs 1978'de dünyaya geldim. İlkokul, ortaokul ve lise eğitimimi kadim şehrim Mardin'de tamamladım. Ortaokul çağından beri edebiyata olan tutkunluğum hiç bitmedi, bitmeyecek de. O zamanlar ilkokuldayken Türkçe ders kitaplarındaki kısa hikâyeleri okurdum. Ortaokul çağında Nobel ödülü almış kitapları okumaya başladım. Lise çağında edebiyatımızın değerli ustalarının kitaplarını büyük bir mutlulukla okurdum. Hayalimde hep bir edebiyat öğretmeni olmak vardı. Bu hayalimden hiç vazgeçmedim. Yıllar sonra ertelediğim hayalimi gerçekleştirmenin güzelliğini ve huzurunu yaşadım. Köşe yazarlığı ile başlayan serüvenim profesyonelliğe adım attığım kitaplarımla devam etti ve etmeye devam ediyor. Her daim gençlere ses olmak, yüreklerine dokunmak için kimi zaman sözlü, kimi zaman yazılı olarak çalışmalar yürütmekteyim. Kum Saati, Kıyıya Vuran Dalgalar ve 9.15 Vapuru adlı eserlerim yayınevinden ve internet sitelerinden temin edilebilir. Ayrıca her bir kitabım için ayrı ayrı ödülleri var.

MUGİZE FATMA İNAN

Sessizliğin Kırdığı

Beni kırman, aslında hiç önemli değildi. Çünkü ben zaten tam değildim; parçalıydım, eksiktim, kırılğan... Hayatın ağırlığıyla, kendi içimde kaybolmuş biriydim.

Bunu senin de anlamanı beklemiyordum. Hatta kırılmayı da göze almıştım, çünkü insan bazen kendine bile söyleyemediği acıları yaşar. Ama en çok zoruma giden, beni kendime bile anlatamayacak kadar sessiz bırakmandı.

Sessizlik, bazen kelimelerden daha derin bir yaradır. Konuşamadığın, açamadığın her his, içinde büyür; seni boğar. Ve o sessizlik içinde yalnız kalırsın; en çok da kendinden uzaklaşarak. Senin varlığıyla, yokluğun arasında kalakalmıştım. Beni kırdığında bir yara açtın evet, ama beni susturduğun, kendi içimde sıkışıp kaldığım o anlar, işte onlar en derin acıyı bıraktı.

Kendimi anlatamadım sana, kendime anlattıklarım bile havada kaldı. Kırık kelimelerle boğuşurken, senin sessizliğin beni daha da yalnızlaştırdı. Ve ben, tam olmayan bu halimle, en çok o suskunlukta kayboldum.

AYŞE B&D&VI

Hayat

Hayatın ne kadar zor ve karmaşık olduğunun farkındayım. Bazen istediğimiz şeyler olmaz, istediğimiz şeyler de anında gerçekleşmez. Zaman gerekir, iyiye ve kötüye. İnsanlar, çok garip. Meçhul bir geleceğe adım atıyorlar. Yarının belirsizliği ile dünün yorgunluğu arasında didişirken bugünün memnuniyetsizliğini yaşıyorlar. Oysa bugüne merhaba demek, sevgiyle kucaklamak ve her şeye rağmen gülmeyi seçmek var. Evet, hayat zor ve çoğu zaman nefes almak bile imkansız gibi görünüyor. Lakin aslında her insanın içinde bir "Polyanna" olmalı. Çünkü kötü olan kötü kalacaktır ve ne kadar uğraşsak da değişme olasılığı düşüktür. Değişse ne mutlu bize... Ama her şey öyle tozpembe değildir. Karşımızdakini veya çevremizi değiştiremiyorsak bakış açımızı değiştirebiliriz... Zor belki de çok zor. Ama inanın sabrın sonu selamettir. Dene, çabala ve sabret. İlerle, vazgeçme ve mutluluğu yakala.

AYŞE Ve MUGİZE

Geleceğin Kalemleri

Mucize Fatma İnan ve Ayşe Bedevi, geleceğin iki kalemi. Etkisi altına alacak, yazdıklarıyla büyüleyecek iki kalem. Var olan eserlerle dünyaya haykıracak, dünyayı yeniden boyutlandırarak.

Mucize Fatma İnan'ın 4 tane eseri bulunmaktadır: Berdelden Geriye Kalanlar Kırıklık ve Berdelden Geriye Kalanlar Veda, Afira, Dedemin Kitap Bakkalı. Ayşe Bedevi'nin bir romanı bulunuyor: Dünyaya Kafa Tutuyorum. İki tane de derlemesi bulunuyor: Saygının Ötesinde, Altın Kalpler. Bu iki kalem yüreğinizin sesine kulak verecek, zihninizi rahatlatacak ve geleceğinize renk katacak. O halde ne bekliyorsunuz? Takip et, destek ol... (ig: mucize1yazar ve yazar_a.b)

VARYASYON &-DERGİ SUNAR

**Varyasyon Kalemler Yönetim
Kurulu Sosyal Medya:**

@dergi_varyasyonkalemler

@yolgezermuratengindeniz

@altinaylin

@mihrapaltintas

@yazar_a.b

@mucize1yazar

YÖNETİM

KURULU

